Barnebøker for Norge

barneboker.no

Simbegwire / Simbegwire

Skrevet av: Rukia Nantale
Illustret av: Benjamin Mitchley
Oversatt av: Laura Pighini (it), Espen Stranger-Johannessen, Martine Rørstad Sand (nn)

Denne fortellingen kommer fra African Storybook (africanstorybook.org) og er videreformidlet av Barnebøker for Norge (barneboker.no), som tilbyr barnebøker på mange språk som snakkes i Norge.

Dette verket er lisensiert under en Creative Commons Navngivelse 3.0 Internasjonal Lisens.
https://creativecommons.org/licenses/by/3.0/deed.no

Simbegwire

Simbegwire

Rukia Nantale
Benjamin Mitchley
Laura Pighini
italiensk / nynorsk
nivå 5

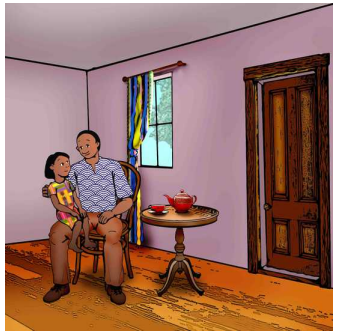

Quando la madre di Simbegwire morì, lei era molto triste. Il padre di Simbegwire fece del suo meglio per prendersi cura di sua figlia. Lentamente, impararono ad essere felici di nuovo, senza la madre Simbegwire. Tutte le mattine si sedevano e parlavano della giornata a venire. Tutte le sere cucinavano la cena insieme. Dopo aver lavato i piatti, il papà di Simbegwire la aiutava con i compiti.

. . .

Då Simbegwire si mor døydde, vart ho veldig lei seg. Simbegwire sin far gjorde sitt beste for å ta hand om dotter si. Litt etter litt vart dei lukkelege igjen, utan Simbegwire si mor. Kvar morgon sat dei og snakka om dagen som låg føre dei. Kvar kveld laga dei middag saman. Etter at dei hadde teke oppvasken, hjelpte Simbegwire sin far henne med leksene.

Un giorno, il papà di Simbegwire tornò a casa più tardi del solito. “Dove sei bambina mia?” La chiamò. Simbegwire corse dal padre. Si fermò immobile quando vide che teneva per mano una donna. “Voglio presentarti qualcuno di speciale, bambina mia. Questa è Anita,” disse sorridendo.

. . .

Ein dag kom Simbegwire sin far heim seinare enn vanleg. “Kor er du, jenta mi?” ropte han. Simbegwire sprang til far sin. Ho stoppa opp då ho såg at han heldt ei dame i handa. “Eg vil at du skal møta ei spesiell kvinne, jenta mi. Dette er Anita”, sa han og smilte.

“Ciao Simbegwire, tuo padre mi ha parlato molto di te,” disse Anita, ma non sorrise o prese la mano della bambina. Il papà di Simbegwire era emozionato e felice. Parlò di andare a vivere loro tre insieme e di come sarebbe bella la loro vita. “Bambina mia, spero accetterai Anita come la tua nuova madre,” disse.

. . .

“Hei Simbegwire, far din har fortalt meg mykje om deg”, sa Anita. Men ho smilte ikkje og tok ikkje handa til jenta. Simbegwire sin far var glad og begeistra. Han snakka om at dei tre skulle bu saman, og kor godt dei skulle få det. “Jenta mi, eg håpar du vil akseptera Anita som mor di”, sa han.

La settimana seguente, Anita invitò Simbegwire a casa, insieme a sua zia e i suoi cugini, per una cena. Che festa! Anita preparò tutte le pietanze preferite di Simbegwire e tutti mangiarono a sazietà. Dopo, i bambini giocavano mentre i grandi parlavano. Simbegwire si sentì felice e coraggiosa. Decise che presto, molto presto, sarebbe tornata a casa per vivere con suo padre e la sua matrigna.

. . .

Neste veke bad Anita Simbegwire, saman med fetrane, kusinene og tanta, heim til seg på eit måltid. For ein fest! Anita laga alle yndlingsrettane til Simbegwire, og alle åt til dei vart gode og mette. Deretter leikte borna medan dei vaksne snakka. Simbegwire følte seg glad og modig. Ho bestemte at snart, veldig snart, skulle ho flytta heim og bu med far sin og stemor si.

Suo padre la visitò ogni giorno. Una volta venne con Anita. Lei prese la mano di Simbegwire. “Ti chiedo scusa piccolina, mi sbagliavo,” pianse. “Mi daresti un’altra possibilità?” Simbegwire guardò suo padre e la sua faccia preoccupata. Poi, lentamente, fece un passo verso Anita e la abbracciò.

. . .

Far hennar vitja henne kvar dag. Etter kvart kom han med Anita. Ho rakk handa til Simbegwire. “Eg er veldig lei meg, vesla, eg tok feil”, gret ho. “Vil du la meg prøva igjen?” Simbegwire såg på far sin og den bekymra mina hans. Då gjekk ho bort til Anita og la langsamt armane rundt henne.

La vita di Simbegwire cambiò. Non aveva più tempo di sedersi con suo padre le mattine. Anita le dava così tante faccende di casa da fare che era sempre troppo stanca per fare i compiti la sera. Andava dritta a letto dopo cena. Il suo unico conforto era la copertina colorata che sua madre le diede. Il papà di Simbegwire non sembrava notare che sua figlia fosse infelice.

. . .

Livet til Simbegwire forandra seg. Ho hadde ikkje lenger tid til å sitja saman med far sin om morgonen. Anita gav henne så mykje husarbeid at ho vart for sliten til å gjera leksene om kvelden. Ho gjekk rett til sengs etter middag. Den einaste trøysta ho hadde var eit fargerikt teppe mor hennar hadde gjeve henne. Det verka ikkje som Simbegwire sin far merka at dotter hans var ulykkeleg.

Dopo alcuni mesi, il papà di Simbegwire disse loro che sarebbe stato via di casa per un po'. "Devo viaggiare per lavoro," disse: "Ma so che vi prenderete cura l'una dell'altra." Simbegwire aveva un' espressione triste ma suo padre non la notò. Anita non disse nulla, non era felice nemmeno lei.

. . .

Etter nokre månader fortalde Simbegwire sin far dei at han skulle vera borte eit bel. "Eg må reisa på grunn av jobben min", sa han. Men eg veit at de kjem til ta vare på kvarandre." Simbegwire såg trist ut, men faren la ikkje merke til det. Anita sa ikkje noko. Ho var ikkje glad ho heller.

Simbegwire stava giocando con i suoi cuginetti quando vide suo padre da lontano. Aveva paura che fosse arrabbiato, quindi corse in casa per nascondersi. Ma il padre andò da lei e le disse "Simbegwire, tu hai trovato la madre perfetta per te. Una che ti ama e ti capisce. Sono fiero di te e ti voglio bene." Concordarono che Simbegwire sarebbe rimasta con sua zia per quanto avrebbe voluto.

. . .

Simbegwire leikte med fetrane og kusinene sine då ho såg far sin på lang avstand. Ho var redd han skulle verta sint, så ho sprang inn i huset og gøymde seg. Men far hennar gjekk til henne og sa: "Simbegwire, du har funne den beste mora i verda. Ei som er glad i deg og forstår deg. Eg er stolt av deg og glad i deg." Dei vart samde om at Simbegwire skulle verta buande hos tanta si så lenge ho ville.

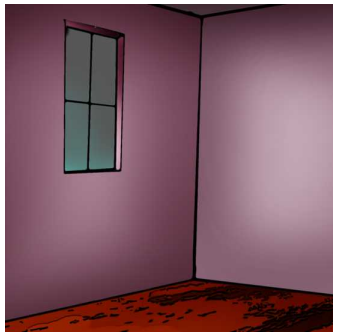

Quando il padre di Simbegwire tornò a casa, trovo la sua cameretta vuota. “Cosa è successo Anita?” Chiese con il cuore pesante. La donna spiegò che Simbegwire era scappata via. “Volevo che mi rispettasse,” disse. “Ma forse sono stata troppo severa.” Il papà di Simbegwire lasciò casa e andò in direzione del ruscello. Raggiunse il villaggio della sorella e scoprì che lei aveva visto Simbegwire.

. . .

Då Simbegwire sin far kom heim, såg han at rommet hennar var tomt. “Kva har skjedd, Anita?” spurde han bekymra. Kvinna svara at Simbegwire hadde stukke av. “Eg ville at ho skulle respektera meg”, sa ho. “Men kanskje eg var for streng.” Simbegwire sin far forlét huset og gjekk i retning av bekken. Han heldt fram til landsbyen til syster si for å finna ut om ho hadde sett Simbegwire.

Le cose peggiorarono per Simbegwire. Se non finiva le faccende o si lamentava, Anita la picchiava. A cena la donna mangiava gran parte del cibo, lasciando a Simbegwire solo alcuni avanzi. Ogni notte Simbegwire piangeva fino ad addormentarsi, abbracciando la copertina della mamma.

. . .

Ting vart berre vondare for Simbegwire. Viss ho ikkje gjorde ferdig husarbeidet, eller klaga, slo Anita henne. Og under middagen åt Anita det meste av maten, slik at Simbegwire berre fekk nokre få restar. Kvar natt gret Simbegwire til ho fall i søvn medan ho klemde rundt teppet frå mor si.

Una mattina, Simbegwire era ancora a letto, in ritardo. “Razza di pigrona!” Gridò Anita. Tirò Simbegwire fuori dal letto. La copertina preziosa si impigliò in un chiodo e si strappò in due pezzi.

. . .

Ein morgon brukte Simbegwire lang tid på å stå opp. “Din lathans!” ropte Anita. Ho drog Simbegwire ut av senga. Teppet ho var så glad i sat fast på ein spikar og rakna.

La zia di Simbegwire portò la bambina a casa con sé. Diede a Simbegwire cibo caldo e le rimboccò le coperte a letto lasciandole la copertina della mamma. Quella notte, Simbegwire pianse quando andò a letto. Ma erano lacrime di sollievo. Sapeva che sua zia si sarebbe presa cura di lei.

. . .

Tanta til Simbegwire tok med seg barnet til sitt eige hus. Ho gav Simbegwire varm mat, og la henne til å sova med teppet til mor si. Den natta gret Simbegwire idet ho sovna. Men det var fordi ho var så letta. Ho visste at tanta hennar ville ta seg av henne.

La donna guardò sull’albero. Quando vide la bambina e pezzi della coperta colorata, cominciò a piangere. “Simbegwire, la figlia di mio fratello!” Le altre donne smisero di lavare e aiutarono Simbegwire a scendere dall’albero. Sua zia abbracciò la piccola e cercò di confortarla.

. . .

Denne kvinna såg opp i treet. Då ho såg jenta og bitane av det fargerike teppet, ropte ho: “Simbegwire, dottera til bror min!” Dei andre kvinnene stoppa å vaska og hjelpte Simbegwire med å klatra ned frå treet. Tanta hennar gav den vesle jenta ein klem og prøvde å trøysta henne.

Simbegwire era molto triste. Decise di scappare via di casa. Prese con sé i pezzi della copertina di sua madre, impacchettò un po’ di cibo e andò via. Seguì la strada che suo padre prese quando andò via.

. . .

Simbegwire var veldig opprørt. Ho bestemte seg for å rømma. Ho tok bitane frå teppet til mora, pakka litt mat og drog av garde. Ho følgde den same vegen som far hennar hadde teke.

Quando la notte arrivò, si arrampicò su un albero alto, vicino ad un ruscello e si costruì un letto con i rami. Prima di addormentarsi, cantò: “Maamma, maamma, maamma, mi hai lasciato. Mi hai lasciato e non sei mai più tornata. Papà non mi vuole più bene. Mamma quando torni? mi hai lasciato.”

. . .

Då kvelden kom, klatra ho opp i eit høgt tre ved ein bekk og reidde seg ei seng i greinene. Då ho gjekk og la seg, song ho: “Mamma, mamma, mamma, du forlét meg. Du forlét meg og kom aldri tilbake. Pappa er ikkje glad i meg lenger. Mamma, når kjem du tilbake? Du forlét meg.”

La mattina seguente, Simbegwire cantò la canzone di nuovo. Quando le donne vennero al ruscello per fare il bucato, sentirono la triste canzone provenire dall’albero. Pensarono che fosse il vento sibilare tra le foglie e continuarono il loro lavoro. Ma una delle donne ascoltò attentamente la canzone.

. . .

Neste morgon song Simbegwire songen igjen. Då kvinnene kom for å vaska kleda sine i bekken, høyrde dei den triste songen frå høgt oppe i treet. Dei trudde det berre var vinden som rasla med blada og heldt fram med arbeidet sitt. Men éin av kvinnene høyrde veldig nøye på songen.